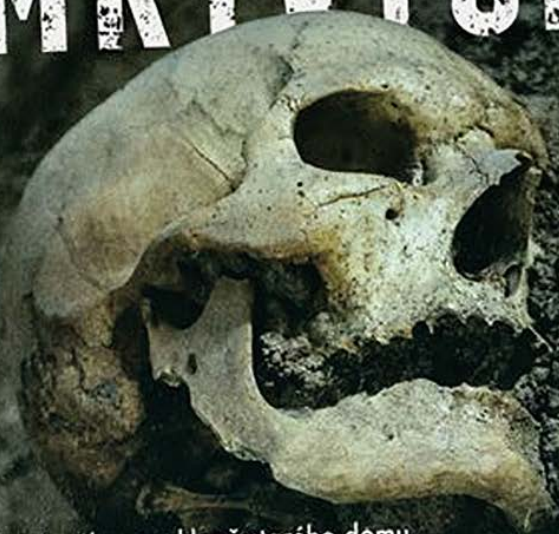

TAJEMNÝ DŮM MRTVÝCH

Děsivý nález ve sklepe starého domu
vynese na světlo přísně střežené tajemství

ROXANN HILL

Roxann Hill

TAJEMNÝ DŮM MRTVÝCH

Copyright © 2016 by Roxann Hill

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Martina Kohlíčková, 2023

Cover © Martin Kopecký, 2023

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

ISBN 978-80-277-4503-6 (pdf)

Roxann Hill

TAJEMNÝ DŮM MRTVÝCH

přeložila Martina Kohlíčková

VENDETA

Ach, v komnatě smrti je tak temno,
zní tak smutně, když se hýbe,
a nyní zvedá své těžké kladivo
a udeří její hodina.

Matthias Claudius – „Smrt“

Předmluva

Vážené čtenářky, vážení čtenáři,
romány o Anně Steinbachové a Pavlu Wagnerovi jsou dějově uzavřené příběhy a můžete je bez problémů číst i nezávisle na sobě. Ovšem postavy se v průběhu kriminálních případů vyvíjejí, proto se nabízí začít od prvního svazku.

Pro ty, kteří předchozí díly nečetli, jsem připravila stručný přehled postav. Toto shrnutí najdete na konci knihy.

Přeji vám napínavý čas strávený s Annou a Pavlem.

Vaše
Roxann Hill

1.

Čekala jsem.

Seděla jsem na plastové židli v opuštěné chodbě. Předemnou bylo vidět okno, kterým dovnitř pronikalo ploché šedé denní světlo. Nikde nikdo, zdálo se, že jsem jediný člověk v této budově.

Se skřípěním se otevřely jedny z dveří. Objevili se dva lékaři v bílých pláštích. Popošli několik metrů směrem ke mně, jejich pantofle Birkenstock při tom vrzaly po linoleu. Pak se náhle zastavili a zmizeli v jiné místnosti.

Opět ticho.

Vlastně jsem teď mohla přemýšlet. O tom, co se dělo v posledních týdnech. Ale protože to nebyly příjemné události, vytěsnila jsem je z hlavy. To jsem se naučila už před lety. Žádné myšlenky, žádné starosti. Prostě jen sedět a čekat.

Naslouchala jsem svému dechu a soustředila se na uvolnění svalů. Jakmile si tuto techniku osvojíte, je to skvělý způsob relaxace.

Otevřely se další dveře. Opět muž v bílém plášti. Měl brýle s černými obroučkami, a aby odvedl pozornost od toho, že plešatí, měl zbytek blondatých vlasů zastřižený na pár milimetrů.

Díval se mým směrem. Oči měl kvůli silným dioptrickým sklům brýlí extrémně zvětšené a vypadaly vodnatě.

„Paní Steinbachová?“ řekl.

Přikývla jsem a dodala: „Ano.“

„Už můžete jít dál.“

Vstala jsem.

Zůstal stát, dokud jsem nevstoupila, a zavřel za mnou dveře.

Uprostřed místnosti stál stůl z nerezů. Na stěnách visely prosklené skříňky s různými lékařskými nástroji. Bylo to tam cítit formaldehydem a dezinfekcí. To mi tak chybělo.

„Kam mám jít?“ zeptala jsem se.

„Tudy.“ Ukázal na průchod.

Šla jsem směrem, kterým ukázal. Vstoupila jsem do druhé místnosti, spíš sálu – uprostřed stál opět lesklý nerezový stůl, na stěnách visely obligátní skříňky a přímo naproti mně seděl muž na vozíku.

Satorius.

Když mě spatřil, usmál se.

„Ahoj Anno,“ pozdravil mě.

„Profesore,“ odpověděla jsem a musela se držet, abych se nerozběhla a nevrhla se mu kolem krku. Stálo mě hodně přemáhání, abych k němu klidně přistoupila.

Když jsem k němu došla, sklonila jsem se. Najednou jsem nevěděla, co mám dělat.

Natáhl se a přitáhl si mě k sobě. Dlouho mě držel. Bylo to tak příjemné. Pustil mě a já se narovнала.

„Rád tě vidím,“ řekl.

„Nápodobně,“ odpověděla jsem.

„Okolnosti jsou však... no, už asi tušíš.“

Ozvaly se kroky a přišel k nám ten téměř holohlavý doktor.

„Už jste se seznámili s doktorem Gnadem?“ Satorius ukázal na nově příchozího.

Doktor Gnad se zatvářil rozpačitě. „Promiňte, paní Steinbachová, že jsem se ještě nepředstavil, ale byl jsem velmi zaneprázdněn.“ Přistoupil ke mně s nataženou rukou. Měl jemné, téměř křehké prsty, ale jeho stisk byl pevný a odhodlaný.

Usmála jsem se na něj a jeho tvář se zkrivila, jak se snažil mou vlídnost opětovat. „Měl jsem to potěšení studovat u pana profesora. A... protože je pan Satorius na případu osobně zainteresován, požádal jsem ho o odbornou pomoc.“

Překvapeně jsem se podívala na Satoria. Sotva znatelně povytáhl obočí. „To samozřejmě ještě nemůžeš vědět. Církvi byl odkázán dům.“

„To přece není nic zvláštního,“ řekla jsem.

„Ne, to se stává. Ale ten dům byl odkázán nadaci, které předsedám.“

„Hezké,“ pravila jsem.

„Za normálních okolností. Ale když jsme ho vyklízeli, něco jsme našli.“ Ukázal na nerezový stůl pár kroků od nás.

Otočila jsem se směrem, jímž Satorius ukazoval. Světle zelená bavlněná látka cosi zakrývala. Z dřívějšíka jsem přesně věděla, co to znamená.

„Možná byste se na to chtěla podívat?“ navrhl doktor Gnad. Přešel k nerezovému stolu, uchopil látku a tázavě se podíval na Satoria a pak na mě. Když jsme oba přikývli, mocným švihem látku nadzvedl a odtáhl ji.

Lidská bytost, kosti zbavené tělesných tkání. Úhledně vyrovnané na lesklém kovu.

Nohy, pánev, žebra, paže.

Žádné ruce.

Na pahýlech byly vidět rýhy a ostré řezy. Ruce někdo usekl sekerou nebo podobným nástrojem.

Pohled mi sklouzl k horní části těla. Lebka. Zuby však chyběly. Tam, kde měly být, zůstala jen poškozená kost. Dolní i horní čelist se zřetelnými známkami zlomenin.

„Co tomu říkáš?“ zeptal se Satorius.

„No,“ začala jsem váhavě. „Někdo chtěl zabránit tomu, aby tělo bylo identifikováno. Proto byly odstraněny ruce a vylomeny zuby.“ Přistoupila jsem blíž, abych se naklonila nad stůl. „Identifikace bude pravděpodobně obtížná.“

„Obtížná, ale ne nemožná,“ vložil se do toho doktor Gnad. „Nezapomeňte na analýzu DNA.“

„To máte pravdu, můj drahý,“ souhlasil s ním Satorius. „Potřebovali bychom totiž vědět, s kým můžeme dát zemřelou do spojitosti. Pak by nám mohla vhodná analýza DNA opravdu pomoci.“

„Jsi si jistý, že je to žena?“ zeptala jsem se Satoria.

„Podle té pánve soudím, že ano,“ odpověděl mi.

„Kde jste ty ostatky našli?“

„Ve sklepním výklenku, kde se v minulosti pravděpodobně skladovalo uhlí. Málem si toho nikdo nevšiml. Naši dělníci chtěli položit potrubí. Přitom poškodili zeď za ním. A okamžitě se z té praskliny vyvalil strašný zápach.“

„Byla zazděná?“ zajímalo mě. „Plyny se pravděpodobně hromadily v průběhu let.“

„Přesně tak,“ potvrdil Satorius. „A když se dělníci podívali dovnitř, spatřili lebku. Ihned informovali úřady.“

„Tělo bylo nejen znetvořené, ale také ukryté, aby se nenašlo,“ shrnula jsem. „Měla ta mrtvá žena něco u sebe? Oblečení, šperky?“

„Ne, nic. V nejuvdálenějším rohu výklenku se však našel kufr. Byl zazděn samostatně. Jestli se chceš podívat...“ Otočil se s vozíkem o sto osmdesát stupňů a přešel k protější stěně. Na dalším, menším nerezovém stole leželo černé zavazadlo.

Doktor Gnad a já jsme ho následovali.

Fascinovaně jsem hleděla na kufr. Měl zrezivělé kování a povrch byl špinavý.

„Nenechali jsme ho vyčistit,“ řekl Satorius.

„A co v něm je?“

„To nevíme. Ještě jsme ho neotevřeli,“ odpověděl doktor Gnad.

„No,“ mínil Satorius. „Teď je paní Steinbachová tady, takže to můžeme zkusit.“

„Policii nebude vadit, když to uděláme bez jejich přítomnosti?“ ujišťovala jsem se.

Satorius zavrtěl hlavou. „Případ byl přidělen panu Lambrechtovi a ten mi říkal, že můžeme klidně začít bez něj. Musí si ještě něco vyřídit a trochu se opozdí.“

Přikývla jsem. Ralf neměl pitvy a vše, co s nimi souviselo, vůbec rád. Pokud se tomu mohl nějak vyhnout, držel se raději dál.

Doktor Gnad přistoupil ke skříni a otevřel ji. „Policista, který mi kufr předával, tvrdil, že je zamčený,“ říkal přitom přes rameno.

Vrátil se k nám se štípačkami. Prohlédl si zámky.

„Laciný šunt. Je to jen plech.“

Náradí přiložil k jednomu ze zámků a přeštípl ho. Kus kovu spadl se zachrastěním na podlahu. Totéž udělal s druhým zámkem.

„Můžeme?“ zeptal se, když se narovnal.

„Jistě,“ souhlasil Satorius.

„Co když je uvnitř bomba?“

Satorius zareagoval neurčitým pohybem hlavy. „Kdo by zazdíval bombu s mrtvolou? Kdepak, to by bylo naprosto nelogické.“

Doktor Gnad váhal. Zůstal nerozhodně stát.

Vzala jsem si latexové rukavice ze zásobníku v čele stolu a natáhla si je. Pak jsem udělala krok vpřed a vzala za rukojeť kufru. Nejprve se nic nestalo. Víko drželo na místě.

Zkusila jsem to znovu, jemně jsem jím kývala sem a tam a najednou se kufr s tichým vrznutím otevřel.

Jako první jsem objevila zažloutlý kus látky. Musela jsem se snažit, aby se mi ho podařilo uchopit a odtáhnout stranou. Objevilo se několik tenkých kousků dřeva – šedých a nenápadných. Na nich leželo cosi jako vybledlý míč, který se velikostí a porézním povrchem podobal cukrovému melounu. Bylo v něm několik děr.

Podívala jsem se pozorněji. Přeběhl mi mráz po zádech.

Přede mnou ležela na malých kostech lidská lebka.

Ostatky miminka.

2.

Vyšla jsem ven na chodbu a až příliš prudce za sebou zavřela dveře. Málem jsem se srazila s mužem, který ke mně spěchal a měl na sobě dokonale padnoucí oblek, módní kravatu a světlý rozepnutý baloňák. Ralfova kariéra se očividně vyvíjela pozitivně.

„Ahoj Anno,“ řekl a v jeho tváři se zračila opravdová radost. Ale netrvalo to dlouho a jeho pohled potemněl. „Už jsi byla uvnitř na pitvě?“

Zavrtěla jsem hlavou. „Nejedná se o řádnou pitvu. Zkoumají pár kostí.“

„Když je tělo léta zazděné, tak z něj už moc nezbyde.“ Ušklíbl se.

„Nebyly to ostatky jen *jednoho* člověka.“

Ralf zpozorněl. „Opravdu? Předtím na velitelství říkali, že byla nalezena jedna mrtvola.“

„Chyba.“ Otálela jsem s vysvětlením. „Ještě tam byl ten kufr.“

Ralf okamžitě pochopil. V jeho výrazu se zračilo zděšení. „Dítě?“

„Miminko. Podle mého názoru tak půl nebo tři čtvrtě roku staré.“

„Sakra.“ Zadíval se na podlahu.

Zhluboka jsem se nadechla, jako by mi až teď došlo, co jsem v kufru právě viděla, a udělalo se mi špatně.

Ralf si odkašlal. „Víš co? To uvnitř,“ ukázal hlavou směrem k pitevně, „si můžu odpustit, ne? Kdybys měla čas, můžeme zajít na cigaretu?“

Zvedla jsem ruku na obranu. „Na žádnou cigaretu.“

„Už jsi zase přestala?“

„Ne už *zase*. Tentokrát je to napořád.“

Přikývl. „Já bych si docela zakouřil. Půjdeš se mnou? Když jsem sám, je to vždycky nuda.“

Chtěla jsem odmítnout, ale pak jsem si uvědomila, že mi jen svým neohrabaným způsobem chce říct, jak moc mu na mně záleží. Tak jsem se přinutila k úsměvu. „Nemám moc času. Jsem si jistá, že profesor tu hned bude, a dohodli jsme se, že s ním půjdu k němu.“

„Jednu cigaretu, to bude chvilka,“ slíbil Ralf.

Prošli jsme chodbou, on otevřel dveře a vyšli jsme na podestu pozinkovaného venkovního schodiště. Odtud jsme měli dobrý výhled na přeplněné parkoviště v zadní části areálu. Za ním se táhlo několik železničních tratí.

Ralf vytáhl z kapsy nenačatou krabičku marlborek, rozpačitě ji otevřel a nabídl mi z ní. Zavrtěla jsem hlavou.

Povzdechl si, vytáhl cigaretu a zapálil ji. Zhluboka potáhl a s požitkem vyfoukl kouř.

„Tak jak to chutná?“ zeptala jsem se, aby řeč nestála.

„Skvěle,“ odpověděl. „Dneska mám teprve druhou.“

„Aha, chceš taky přestat?“

„Ano, mám takový plán. Vykouřím vždycky jen půlku a zbytek vyhodím. Během dvou tří týdnů je ze mě nekuřák.“

„Moc si od té metody neslibuj,“ varovala jsem ho. „Jednou jsem to zkoušela. Nefunguje to.“

Chvíli jsme nic neříkali. Pak Ralf přerušil naše mlčení: „Nějaká vodítka, jak se to stalo nebo kdo by mohl být obětí?“

„Profesor říkal, že to jsou ženské ostatky. Každopádně jí usekli ruce a vylámali zuby. Bude těžké ji ztotožnit.“

Ralf znovu potáhl z cigarety. „Někdo si chtěl být naprosto jistý... A to dítě?“

„Taky nic. Ani příčina jeho smrti zatím není jasná.“

„Dobře.“ Ralf našpulil rty. „Takže ty a Pavel... budete mít na krku další vyšetřování.“

Předstírala jsem, že je mi to lhostejné. „Uvidíme.“

„Proč *uvidíme*? Pokud vím, budova patří církvi. A teď se tam našla zazděná mrtvola – jestli tohle není případ pro vás!“

„Je pravda, že dům patří církvi. Ale byl odkázán nadaci teprve nedávno. Původní majitelka před několika měsíci zemřela a v závěti uvedla...“

Ralf mávl rukou. „To už vím. Zesnulá majitelka odkázala vše církvi a trvala na tom, aby dům připadl nadaci, které předsedá profesor Satorius. Proto je teď taky tady.“

Přikývla jsem.

Opět jsme mlčeli.

„A Pavel tu není?“ zeptal se Ralf jakoby mimochodem.

Vyhнула jsem se jeho pohledu. Místo toho jsem vystoupila na římsu schodiště a položila ruce na studený kov. „Neměl čas.“

„Jak to?“

„Je ve vile.“

„V té se sektami a drogami?“

„Přesně tak.“ Otočila jsem se zpátky k Ralfovi a přinutila se na něj podívat. Svrběl ho jazyk, chtěl se na Pavla dál vyptávat, to jsem jasně viděla. Znal mě však už mnoho let a z jeho výrazu jsem poznala, že si uvědomuje, jak těžké by pro mě bylo mu jasně odpovědět.

Nyní vystoupil na římsu on a típl cigaretu o zábradlí. „Tak já půjdu dovnitř. Možná budu mít štěstí a ty ostatky už budou zakryté.“

„Možná,“ odpověděla jsem.

„Víš, Anno... ne že bych to nezvládl. Ale jakmile jsou do toho zapletené děti, prostě do nedávám.“

3.

Pršelo. Vzduch, který jsem nasála, voněl čistotou a svěžestí – příjemná změna oproti dusnu uvnitř budovy.

Na chvíli jsem se zastavila na širokých schodech vedoucích k Ústavu soudního lékařství. Ulice přede mnou byla po obou stranách plná zaparkovaných aut. Lidé měli po práci a spěchali po chodnících jako vyplašení mravenci za nějakým cílem, doprava houstla.

Vedle mého golfu stál štíhlý, vysoký muž. Měl na sobě černý oblek a přes něj rozepnutý tmavý kabát. Zvedl ruku na pozdrav.

Na zlomek vteřiny se mi zatajil dech. Nervózně jsem si prohrábla vlasy, a když jsem si to uvědomila, musela jsem se téměř nutit, abych zůstala klidná.

Pozorovala jsem Pavla, jak vykročil směrem ke mně. Metr přede mnou se zastavil a podal mi ruku.

Žádný šťastný, nenucený úsměv. Ani objetí.

No, jestli to chce takhle, má to mít.

Potřásla jsem si s ním rukou, věčně a s jistým odstupem. Ale přesto v tom bylo mnohem víc.

„Anno,“ řekl.

„Pavle,“ odpověděla jsem stejně neutrálním tónem, jaký nasadil on – a přitom jsme oba věděli, že všechno, co právě děláme, je jedna velká lež.

Krátce pohlédl na vchodové dveře. „Už jsi byla uvnitř?“

„Samozřejmě.“

„A?“

„Hrůza.“

„Slyšel jsem, že v jednom z našich domů našli mrtvolu.“

„Dvě mrtvoly,“ opravila jsem ho.

Když se na mě Pavel tázavě podíval, řekla jsem: „Tady ne. Povím ti to až v autě... Jak ses sem vlastně dostal?“

„Přivezl mě Lorenzo. Vyzvedl mě z práce.“

„A kde je?“ Pátavě jsem se rozhlédla.

„Zaparkoval dodávku za budovou u trati. Vyzvedne profesora a odveze ho domů.“

„Také jsem chtěla jet k profesorovi.“

„To jsem si myslel, proto jsem přišel.“ Stále se tvářil čistě profesionálně.

Byla jsem čím dál víc rozčilená. „Aha?“ řekla jsem až příliš ostře.

Moje emoce zjevně nepostřehl. Nebo se je rozhodl ignorovat. Jen přikývl a pravil: „Možná by bylo lepší, kdybychom nejdřív zajeli do toho domu a podívali se na místo nálezu obětí.“

Snažila jsem se soustředit na případ. „Jednou z obětí je žena. To už je jisté.“

„Měli bychom se na to podívat. A pak můžeme s profesorem probrat další procedurální postup.“

Prý *procedurální postup*. Byl to vzdělaný muž a někdy používal i latinské výrazy. Dřív by mi to připadalo trapné, ale od té doby, co jsem spolupracovala s profesorem, Lorenzem a právě i s Pavlem, se mi to zdálo stále normálnější.

„Dobře,“ řekla jsem. „Pojedeme mým golfem, snad nás na místo nálezu policie pustí.“

„Určitě ano,“ mínil Pavel. „Předtím jsem telefonoval s Ralfem a prý mu to nevadí. Pověřil své lidi, aby nám umožnili přístup.“

„To bylo od tebe velmi předvídaté,“ odpověděla jsem.

Tentokrát se Pavel neubrnil úsměvu. A když si všiml, že mi to neuniklo, začervenal se. Jako vždycky, když se mu to stalo, vypadal jako přerostlý kluk. V tu chvíli zbytek mého hněvu vyprchal, jako by nikdy ani žádný nebyl.

Opětovala jsem jeho úsměv a sešla jsem okolo něj po schodech dolů. „Musíme si pospíšet, abychom se stihli vrátit na večeri.“

„Lorenzo připravuje něco speciálního,“ řekl za mými zády.

„To jsem si mohla myslet,“ odpověděla jsem, aniž bych se otočila. „Nový případ a všichni jsme zase spolu – jestli to není důvod k oslavě.“

4.

Na silnicích bylo rušno, sunuli jsme se kupředu jen pomalu. Neustále nás zdržovaly semaforey nebo jsme museli čekat na nějaké křižovatce. Normálně by mě to štvalo. Ale teď vedle mě seděl Pavel a já si jeho přítomnost užívala.

Jako vždy se pohodlně usadil na sedadle spolujezdce, aby se mohl dívat z bočního okénka. Levou ruku měl položenou na kolenou a prsty občas vytukával rytmus melodie, kterou slyšel jen on ve své hlavě.

„Jak to vlastně jde u tebe v práci?“ zeptala jsem se.

„U mě?“ odpověděl s malou prodlevou. Zřejmě jsem ho vytrhla ze zamyšlení.

„Máme jednoho nováčka. Mluvil jsem s ním a pak se Sabinou, která je ve vile už několik let.“

„Ta se schizofrenními záchvaty a strašlivou minulostí – pokud je tedy pravda, co nám vyprávěla?“

„Přesně ta,“ potvrdil. „Stále o ní nevíme nic bližšího. Ani policie pořád nedokáže objasnit její totožnost. Problém je v tom, že... nebude moci zůstat ve vile donekonečna. Musíme pro ni vymyslet nějaké řešení.“

„Určitě tě něco napadne.“

„Díky za důvěru,“ pravil a posadil se bokem, aby na mě lépe viděl. „Takže se našla dvě mrtvá těla – chtěla jsi mi k tomu ještě něco říct?“

Zhluboka jsem se nadechla. „No, o jedné kostře už víš. Podle profesora mladá žena. Měla useknuté ruce a vyražné zuby. Máme silné podezření, že pachatel chtěl zabránit identifikaci. To potvrzuje i skutečnost, že u ní nebylo nalezeno žádné oblečení ani jiné předměty.“

„Jen pár kostí,“ doplnil Pavel.

„Ano. Jen pár kostí.“

„A ten nebo ta druhá mrtvá?“

„Také kostra. Byla v kufru, který byl zazděný zvlášť.“

„V kufru? Jak se dá pro všechno na světě dostat tělo do kufru?“

Krátce jsem se na něj podívala a pak se znovu soustředila na cestu. „No.“ Odkašlala jsem si. „Dospělý člověk by se do něj sotva vešel, ale...“

„... dítě?“ Pavel zněl zděšeně.

Znovu jsem na něj pohlédla. „Ano. Miminko.“

„To je naprosto příšerné! Anno, kdo může něco takového udělat?“

Pokrčila jsem rameny. „Nevím. A ano, je to naprosto příšerné.“

„Bylo na tom kufru něco zvláštního? Může nás dovést k pachateli?“

„Asi ne.“ Zastavila jsem na červenou. „Technici se na něj ještě podívají, ale netvářili se nadějně.“

„Takže ani kufr nám nepomůže.“ Pavel se stále tvářil naprosto zmateně.

„Možná ano,“ připustila jsem.

„Jak to?“

„No, Ralf říkal, že policie to druhé tělo nalezené v kufru nezveřejní. Ani my to nesmíme pustit ven. A kdoví, třeba se nám to bude ještě při vyšetřování hodit.“

„To myslíš vážně? Ralf doufá, že by se podezřelý mohl prozradit?“

Povzdechla jsem si. „To je všechno, s čím může policie v tuto chvíli pracovat. Ralf se chytá každého stébla.“

Na semaforu naskočila zelená, rozjela jsem se.

Pavel se díval z okna a opět jsme se odmlčeli.

„Nevíš, co chce Lorenzo dnes večer vařit?“ zeptala jsem se po delší odmlce.

Pavel se ke mně otočil. „Říkal něco o bažantech.“

„Opravdu?“

„Ano. Dostal je od známého, je myslivec.“

Jeli jsme po dvouproudé silnici. Zabrzdila jsem a odbočila do úzké boční uličky. Minuli jsme několik čtyřpatrových bytových domů. Za nimi se rozprostíralo jakési sídliště, kde stála spousta rodinných domů, které zjevně pocházely z dvacátých let minulého století. Přestože spolu nádherně ladily, každý z nich byl originál. Měly různé tvary. Střechy zdobily arkýře. Zahrady kolem budov byly různě velké.

„Tady je to hezké,“ vyslovila jsem své myšlenky nahlas.

„To je pravda,“ odpověděl Pavel. „Typické dělnické sídliště. Mám dokonce pocit, že památkový ústav tu tomu udělil nějaké ocenění.“

Kličkovali jsme úzkými uličkami, pak se objevila cedule s nápisem *Grazer Straße* a nakonec jsme zastavili

před domem s číslem dvanáct. Ve vjezdu stálo policejní auto.

Vystoupili jsme a já se rozhlédla. Kousek před námi si na chodníku hrály dvě děti. Smály se a zdálo se, že se dobře baví.

Naproti stála u okna stará žena a pozorovala nejprve děti a pak nás. Všechno vypadalo klidně a díky stylově zrekonstruovaným starým domečkům jsem měla pocit, jako bychom se přenesli do jiné doby.

„Když si představím, že se tu stala vražda. Asi dokonce dvojnásobná...“ Pavlova slova a zvuk otevírajících se vchodových dveří mě vrátily do reality.

Zaměřila jsem se na dům, kde byla obě těla nalezena. Objevil se zavalitý muž. Rovné vlasy, kožená bunda, černá taška v podpaží. „Jdete za mnou?“

S Pavlem jsme k němu přistoupili.

„Dobrý den,“ řekla jsem. „Jmenuji se Steinbachová a toto je můj kolega, pan Wagner.“

„Pan Lambrecht vás už ohlásil. Říkal, že se zastavíte a mám vás nechat prohlédnout si místo nálezu.“

„Smíme už dovnitř?“ ujišťoval se Pavel.

„Stopy už jsme zajistili. Fotograf je hotový. Klidně se tu porozhlédněte.“

Sáhl do aktovky a vytáhl velkou černou baterku, kterou mi podával.

„Co s tím mám dělat?“ zeptala jsem se.

„Mrtví byli nalezeni ve sklepech,“ řekl. „Použijte tuto UV lampu.“

„UV lampu?“ zopakoval Pavel.

„Vysvětlím ti to později,“ odpověděla jsem mu a otočila se k policistovi: „Budete na nás čekat? Vlastně byste mohl jít.“

Policista se podíval na hodinky. „Přesně to jsem měl v plánu. Až skončíte, stačí za sebou zabouchnout dveře a nalepit přes ně pásku.“

„Domluveno,“ slíbila jsem.

Policista prošel kolem nás ke svému autu a my jsme vstoupili do domu. Šli jsme po hnědočervené šestihrané dlažbě, která připomínala včelí plástve, vystoupali po třech schodech a došli do malého obývacího pokoje. Asi tak sedmnáct metrů čtverečních, tapety strhané ze stěn, takže se částečně spolu s nimi odloupla i stará barva, která se pod nimi objevila.

„Už se tu zvesela renovuje,“ řekla jsem Pavlovi.

„Chtěli jsme dům opravit a pronajmout ho nadaci,“ vysvětlil.

Rozhlédla jsem se kolem. Byl tam průchod do kuchyně. Vedle něj dřevěné obroušené dveře. Otevřela jsem je.

Do sklepa vedly strohé betonové schody, po nichž se linul zatuchlý, mírně vlhký zápach.

„Tudy,“ ukázala jsem.

Na stěně byl vypínač. Jeden z těch starých typů, u kterých se musí použít otáčecí knoflík.

Otočila jsem s ním, cvaklo to a holá žárovka v černé objímce se slabě rozsvítila.

Společně jsme sestoupili dolů. Skoro jsem musela sklonit hlavu, abych nenarazila do nízkého stropu sklepa. Pavel šel sehnutý.

Dole nás přivítalo šero. Hledala jsem další světlo, ale ze stropu visel jen kabel. Na chvíli jsme zůstali stát, než si oči přivykly.

První místnost byla prázdná. Ve druhé leželo na podlaže několik dřevěných prken a v jedné části zdi zela velká díra. Hned vedle, pod poměrně velkým oknem, kterým

se do sklepa v minulosti zřejmě sypalo zvenčí uhlí, byly úhledně vyskládané staré cihly.

Šli jsme s Pavlem dál a nahlédli do místnosti, kde byla nalezena mrtvá žena a kufr s ostatky dítěte. Plocha asi tři metry čtvereční. Žádné okno. Žádné viditelné stopy na podlaze ani nikde jinde. Stěny téměř černé od uhelného prachu a dole zvětralé vápno, kterým byl sklep kdysi natřený.

„Tady byli zazdění ti mrtví?“ řekl Pavel hlasem, v němž se stejnou měrou odrážela hrůza i pochybnost.

„Jestli se dívám správně, tak přesně tady,“ odpověděla jsem. Vzpomněla jsem si na UV lampu, kterou jsem držela v ruce, a zapnula ji. „Teď dávej pozor.“

Chvilí trvalo, než nás obklopilo fialové světlo. Na podlaze, na stěnách, všude byly vidět modrofialové šmouhy od země až nahoru ke stropu a mezi nimi několik míst s velkými skvrnami.

Pavel se prudce nadechl. „Znamená to, co si myslím?“

„Technici vystříkali místnost luminolem. UV záření nám teď ukazuje zbytky krve.“

Pavel se zatvářil nedůvěřivě. „Tolik?“

„Té mrtvé usekli ruce.“

„To vím. Ale mrtvý člověk přece tolik nekrvácí,“ rozhlédl se kolem sebe. „Podívej se na to množství stříkanců krve. To je jako na jatkách. Dokážeš si to nějak vysvětlit?“

„To je přece logické,“ řekla jsem. „Když ji zohavili, oběť byla ještě naživu.“

5.

Vstoupila jsem s Pavlem do Satoriova a Lorenzova domu a zdálo se mi, jako bych nikdy neodešla. Koberce, nábytek, spousta knih – vše na svém místě, jak má být.

Obývací pokoj byl prázdný, ale v jídelně už nás čekalo umně naaranžované prostírání. A vonělo to tam přímo božsky.

Satoria jsme našli v zimní zahradě. Paprsky proměnlivého dubnového slunce se postaraly o příjemné teplo.

Satorius se převlékl. Nyní měl na sobě pohodlný vlňený svetr přes tmavé kalhoty. Jeho notebook byl otevřený a zapnutý, ale on studoval nějaké papíry. Když si nás všiml, položil je na stůl.

S úsměvem vzhlédl. „Konečně jste tady.“

„Jdeme pozdě?“ zeptala jsem se.

„Ne, naopak.“ Rukou udělal smířlivé gesto. „Myslím, že Lorenzo je docela rád, že jste mu dopřáli trochu času navíc. Zdá se, že menu, které připravuje, bude potřebovat

trochu více času, než plánoval – i když to samozřejmě nikdy nepřizná.“

Přitáhli jsme si s Pavlem židle a posadili se vedle Satoria.

„Co zrovna děláš?“ zeptal se Pavel. „Něco lékařského? Výsledky pitvy?“

„Ne. Tak rychle výsledky nejsou. Mám tu záznamy zesnulé majitelky domu, ve kterém byla ta dvě těla nalezena.“

„Kde jsi je tak rychle vzal?“ vyzvíдалa jsem. „Když jsem ještě pracovala u policie, trvalo někdy i celý týden, než jsme takové informace získali.“

Satorius položil ruku na papíry a poklepal na ně prstem. „Část mi přinesl pan Lambrecht. Zbytek obstaral Lorenzo.“

„Lorenzo?“ zeptala jsem se udiveně.

„Ano. Paní Klaasenová, zesnulá, kdysi několik let učila ve vyšších ročnících Lorenzova gymnázia.“

„Aha, proto odkázala své jmění vaší nadaci,“ řekl Pavel.

Satorius přikývl. „Domnívám se, že ano. Byla svobodná a bezdětná. S Lorenzem však po celá ta léta udržovala občasný kontakt. O Vánocích vždy přišla pohlednice s poděkováním za cukroví, které jí každoročně posílal... a tak podobně. A o nadaci věděla.“

„Neměla žádné příbuzné?“ zeptala jsem se.

„Podle těchto papírů ne. Byla jedináček a její rodiče už dávno zemřeli. Zdá se, že žila velmi samotářsky. Přestože se zajímala o divadlo a literaturu – prostě typická učitelka němčiny –, nepěstovala téměř žádné společenské styky. Neměla ani domácího mazlíčka, ani...“

Z kuchyně se ozvalo hlasité řinčení, následované stejně hlasitým „*Porca miseria!*“